

Миладин Шеварлић

АНТИКВАР

*– Ко не види све у свему,
не види ништа ни у чему.
(Хермес Трисмегист)*

У Београду, 2011/2012.

МИЛАДИН ШЕВАРЛИЋ (1943). Рођен у Београду. Драмски писац. Огледао се и у поезији, прози, есеју, позоришној критици, ТВ и филмском сценарију.

Написао тридесетак драмских дела, извођених у земљи и иностранству, штампаних у часописима, збиркама и посебним издањима.

Добитник је „Стеријине награде“, три награде „Бранислав Нушић“ и других признања за своје стваралаштво, закључно са „Златним беоцугом“ – „за трајни допринос култури Београда“ и признањем Владе РС „за врхунски допринос нашој култури“.

Председник је Удружења драмских писаца Србије и главни и одговорни уредник часописа „Драма“.

Миладин ШЕВАРЛИЋ

АНТИКВАР

ЛИЦА:

ЊЕГОШ РИСТОВ МИЋУНОВИЋ (59), предузетник
ПЕТРИЈА ПЕПА МИЋУНОВИЋ (51), његова супруга
ЦОЗЕФ РИСТОВ МИЋУНОВИЋ (29), њихов син
АДРИЈАНА АДА МИЋУНОВИЋ (31), њихова кћи
ЛАЗАР ЛАЗИЦА СРБЉАНОВИЋ (59), академик
СРБО ЗАКЛОПАЧА (39), антиквар, и више од тога

Дешава се у Београду, на Балкану, на размеђи епоха,
у предаху између ратова.

Сцена је отворена, са две, сведене, симултане назнаке
амбијената.

У центру је салон у кући Мићуновића.
Лево, напред, радни кабинет Његошев, управо,
писаћи сто и две или три столице.

Светлосним ефектима биће означен простор у којем се,
тренутно, одвија радња.

I
ДИЈАЛЕКТИКА ЦИВИЛИЗАЦИЈСКОГ РАЗВОЈА

Салон у вили Мићуновића. Бифе на џоцкићима.

Пејрија Пеја Мићуновић поправља џоалетју. Сукња мало изнад колена, деколтована блуза, најирлићана, у црвено обојена коса, високе штићкле. То је жена замашних размера, крућна и ђојазна, али, са недвосмисленим женским аћрибућима: велике жруди, исћакнућа сћражњица...

Осврће се, високо задиге сукњу, заћеже чараче, доћерује деколше...

Све јоо ради нервозно и ужурбано, очигледно очекујући некођа ко само шћо није ушао.

Улази, мећућим, њена кћи, усћлахирена Адријана Ада Мићуновић, ћривлична млада жена у изразићо ћесним ћанћалонама и мајици ћрићијеној уз шело. Она држи неке ћаћире у које ћовремено ћо-ћледа, као у ћодсећник.

Обраћа се више ћублици неђо мајци, која у ћочетћу на њену ћаламу и не обраћа ћажњу.

АДА: Хоће да вас елиминишу, господо!

(Пауза)

Све што једете, све што удишете, све што пијете...

Најзад, и оно што мислите! Ако, уопште...

ПЕПА: Не дави људе, Адријана! Видиш да чекамо антиквара!

(Насћавља да се доћерује)

АДА: Продали су вас! Домаће политичке проститутке... Бан-

кари... Господари рата из Волстрига контролишу Србију, Хрватску, Бугарску...

ПЕПА: *(За себе)*

То је истина... Али, шта ће нама истина? Ми хоћемо да се лепо забављамо.

АДА: Шта једете, шта пијете...? Шта удишете, господо? Нано честице, стронцијум, баријум, алуминијумоксид, сумпор-хексахлорид, манган, арсен... Ваша деца добијају аутизам, ви добијате рак, фибромијалгију... А, деменција прекокс, дебилитет!? Где вам је памет? Где вам је држава?! Зар не видите да банкари и рак владају вашом планетом? Ваздух који удишете, гори је од онога што су удисали у Аушвицу! Тај смрад, господо – то је нови светски поредак!

ПЕПА: Доста! Какав поредак?! Доста! Зар не видиш да иду људи? Бежи!
(Вуче је за руку)

Ућом улазе Антиквар и Академик. Академик је њемџераменџни, џбууашџи чичица, зџужваноџ лица, сџорџски одевен. Антиквар је изразиџо снажан, наочџиџ човек, у најбољим џодинама. Краџика коса, скуџо одело, блисџаве циџеле. Труди се да делује уљудно и оџмено.

ПЕПА: (Окреће се џосџима, мења џон; џовори извињавајуџи се, али ведро, не џубеџи конџролу)
Златна младеж! Ви нећете, разуме се... Ви сте, дакле, тај чувени... А где је послуга, богати?!

Антиквар сасџави џеџе, наклони се.

СРБО: Србо Заклопача, госпођо. Вама на услузи!

Пеџа, са осмехом, климне џлавом и џружи му руку. Антиквар јоџ џољуби руку.

СРБО: Част ми је!

ПЕПА: Немојте, господине Закло... Ми смо...

СРБО: Зовите ме Србо!

ПЕПА: Да, то је, већ... А ово је, дакле, моја...

АДА: Ђао, лепи!
(Публици)
Банкари и рат! Аушвиц!
(Исџрчи, машуџи руком)

ПЕПА: Извините, молим вас, господине! Неки поредак, неки Аушвиц...

ЛАЗИЦА: Ето, Пепа... У антикварском свету, господин Србо је, несумњиво... А, што се тиче банкара, што се тиче Аушвица и новог светског поретка... Није то ништа. То је, просто, дијалектика цивилизацијског развоја. Једно се диже, друго пада. То је логично, зар не? Електроника, комуникације, ракете, микробиологија, генетика, астрофизика... А тек маркетинг и шопинг – молови! Разумеш?

ПЕПА: Не разумем и нећу да разумем! Ја хоћу...

ЛАЗИЦА: Како не разумеш, Петрија?! Једно се диже, друго пада!

СРБО: Добро, професоре... Да ми пређемо...

ПЕПА: Да пређемо, господине Закло...

- ЛАЗИЦА: Не, не! С друге стране је метафизика, Бог, дух, етика, па и љубав, ако хоћете... Једно се диже, друго пада! Зар то није очигледно? Зли Демидјург, творац материјалног света, тријумфује!
- ПЕПА: Слушај! Иди ти бестрага! Хенеси или чивас?
- СРБО: Воћни сок, молим.
- ПЕПА: Та идите, господине Заклопача! Да ли су сви анти... антиквари антиалкохоличари?
- СРБО:
(Уз осмех)
Не, само ја.
- ЛАЗИЦА: Дупли виски и киселу воду! И, као што рекох, господин снабдева естаблишмент, амбасадоре...
- ПЕПА:
(Пије, у њовећим ѓуиљајима, виски шиио га је себи сииала)
Ја сам захвална господину академику Лазици што вас је... Ми смо се недавно уселили. На Дедињу влада неки мир, спокојство... Има и тих славуја... Мој супруг је...
- СРБО: Знам. Господин Његош Мићуновић је велико име!
- ЛАЗИЦА: Ја сам, Пепа, укратко рекао господину Заклопачи какве су твоје жеље и...
- ПЕПА: Иконе! Ми смо православна породица, господине! Те иконе су за нас, на неки начин... Ево, свети Василије, онај Острошки, то је у породици Мићуновића... Мој Његош, знате... Радије га зовем Њего, али, сад... И, такође, нешто весело: пејзажи, актови, пролеће, јесен. Мој Њего воли те актове. То одмара човјека, то он тако каже, они су, ипак, Црногорци. А ви сте...?
- ЛАЗИЦА: Господин Заклопача је Београђанин.
- СРБО: Тачно. А порјекло моје је из Босне.
- ПЕПА: Знам! То је оно: Олуја, трактори, бежанија...
- СРБО: Значи, иконе. Моја антикарска фирма набавља старе оригинале из српских манастира, босанских, косовских... Четрнаести вијек, петнаести, па тамо до осамнаестог.
- ЛАЗИЦА: Јер, аустријски барок, молим вас, какве везе има са...? Али, на југу – Косово!
- СРБО: Имам двије са Косова. Што ми шиљу ови моји, ови шиптарски... Добављачи моји.

ПЕПА: Како...?

СРБО: Поуздани су. А имају и приступа, разумијете?

ПЕПА: Не разумем, господине. Одакле ви набављате – то је ваше. Ја сам само купац.

Улазе Њеџош и Џозеф. Њеџош је висок и мршав динарид, у халаџу са свиленим обрубом, исјод којеџ њровирује бесџрекорна бела кошуља с краваџом. У руџи дебела џиџара. Џозеф је круџан и дебео као мајка, у фармеркама, џаџикама и дуксериџи. Њеџош џрилази џраво бифеу, не обраџајуџи џажњу ни на коџа, и сиџа себи чашу вискиџа.

ЊЕГОШ: А ви сте?

ПЕПА: То је, Њеџоше, господин...

СРБО: Србо Заклопача, поштовани. Вама на служби!

ЛАЗИЦА: Господин антиквар.

ЊЕГОШ: Хајде овамо, у кабинет!

Полази најред, лево. За њим Џозеф џа Лазица, уз џесџ извињења уџућен Србу и Пеџи. Њеџош засџјане, окрене се, џовуче дим из џиџаре и џоледа Срба.

ЊЕГОШ: Јел се ми знамо однекуд? Не знамо се! Хајде!

Њих џроџиџа, дакле, џрелазе лево, најред – у кабинетџ, коџи се освесџили, док салон џоне у мрак.

ЊЕГОШ: Овако.

(Вади из џеџа џаџице)

Прокупље – Бања, тријес осам километра. По километру, са четрнајес ширине, стоји: Обиљежавање трасе, тријесједна иљада два девет један...

ЏОЗЕФ: Зар нисмо ми тај пут већ радили?

ЊЕГОШ: Ајд' не будали, тикво! Што, ако смо га радили? То је било прије четири године.

ЛАЗИЦА: Џозефе, немој да се мешаш у концепт. Мораш још да учиш.

ЊЕГОШ: Дошло вријеме, мора се наново радит. Онда: машински ископ, милијун стотријесчетири. Онда: постељица; грејдер, грубо и фино, тристачетересшес пет стотина. Онда: ископи за дренажу; јаркови, мали ваљак... милијун три шес два нула нула. Онда: дробљени камени агрегат; тампони – четрнајес четири два нула. Онда: ригле од асвалт-бетона, три иљаде шес један четири. Онда: машинско уграђивање слојева – двајесседам иљаде двјесто

шеснајес; блиндер – шеснајес; горњи слој – једанес... Ко ће му све читат! Ево, то ти је, разумијеш, брат-брату, у својему збиру: седамдесет и девет милијуна тристо четерес иљаде девет девет један. А ти, ајде, мој соколе Џозефе, колико ти је то еврава по данашњему курсу?

Пауза.

ЏОЗЕФ: Шестоосамдесетдевет хиљада деветстодваесједан нула нула.

ЛАЗИЦА: Богами, Његоше, ниси га залуд слао у Енглеску на школе!

ЏОЗЕФ: А Мумин?

ЊЕГОШ: Е, сад, соколе, да помножиш са тријесосам. То су ти, разумијеш, ови километри.

ЛАЗИЦА: Синко, узми дигитрон, брате!

Мало већа пауза.

ЏОЗЕФ: Двадесетшест милиона двесташеснаест хиљада девет девет осам.

ЊЕГОШ: И на то педесет процената, што се има подјелит на нас, прешједника општине и прешједника тендерске комисије.

ЏОЗЕФ: А Мумин?

ЊЕГОШ: А што си ти навалио?! Мумин, те Мумин!

ЏОЗЕФ: То је, већ, други пут да му скидамо посао.

ЛАЗИЦА: У томе је, изгледа, смисао конкуренције, синко. Истина, опасно јесте...

ЊЕГОШ: Хтјели сте капитализам, другови! Да видите, мало, како Њего игра! Не заборавите! Једанајес момаках са дугијем цијевима и шес добермана ову кућу чувају!

(Пауза)

А пут је локал, али приоритет. Од Бање ти иде директ за Ниш, што истом значи аутопут Ниш – Софија. Јел јасно? Хитан посао, тендер под нашом контролом.

(Даје коверат Лазници)

Ти у сриједу имаш код својега шурјака, прешједника Сомуновића?

ЛАЗИЦА: Јесте. Одбор САНУ за просторно планирање.

ЊЕГОШ: То ћеш му дат као аконтацију. Јеси ли разумио?

Уиљрчава усїлахирена Пеїа.

- ПЕПА: Њего! Само десет хиљада! Директ из манастира!
- ЊЕГОШ: Што ова збори!? Какови десет иљаде?
- ПЕПА: Евра!
- ЊЕГОШ: Иди, главу пролуфтирај!
- ПЕПА: Икона из седамнестог века! Може сутра да донесе.
- ЊЕГОШ: Зло ме снађе данас!
- ПЕПА: То је свети Василије, Његоше! Слава твојих предака, мацо! Златан ти је антиквар, Лазице. Господин. Само вуче мало на босански...
- ЛАЗИЦА: Шта ћеш... Нико није савршен.
- ЏОЗЕФ: Само Отац наш на небесима!
(Прекрсти се)
- ПЕПА: Добро, Отац наш... Али, то сад није...
- ЊЕГОШ: Ма, који ти је тај антиквар, Лазаре?
- ЛАЗИЦА: Па, рекли смо... Хоћете да украсите резиденцију?
- ПЕПА: Рекли смо, мацо!
- ЛАЗИЦА: Не иде да ти министри и банкари гледају у голе зидове!
Пауза. Њеџош размишља.
- ЏОЗЕФ: То је та култура. Разумеш?
- ЊЕГОШ: Скратићу ја теби језик! Увијек си матери страну држао.
- ПЕПА: Мацо! Кад те лепо молим!
(Грли ља, он се брани)
Мили мој Њего! Ми смо елита!
- Улази Ада.*
- АДА: Знате ли ви шта удишете?!
- ЏОЗЕФ: Па, ваљда, стронцијум.
- АДА: Не само стронцијум! Арсен. нано честице...
- ЊЕГОШ: *(Хвајта се за главу)*
Помагај Боже и свети Василије! Све лудо и пијано!
- ПЕПА: Адријана! Рекла си нам то, већ! Шта хоћеш, сад?!
- АДА: Две хиљаде евра за друштво Озон.
- ЊЕГОШ: Марш! Марш! Марш напоље!

II ИКОНА

Салон. На проседу лежи Ада. Чини се да спава. Крајика, задигнућа сукњица. Чује се нежна, сенџименијална музика.

Улази Џозеф. Приметии Аду, лагано се приближава, заспаје и по-смајра.

Најзад јој повлачи сукњицу наниже. Она се пргне и поскочи.

Музика утихне.

АДА: Стронцијум!

ЏОЗЕФ: Добро, добро... Сами смо.
(Пауза)
Опет си почела.

АДА: Зашто је тако зао?! Шта су за њега две хиљаде!

ЏОЗЕФ: За Озон?

Пауза.

АДА: Дугујем Бати Коњу.

ЏОЗЕФ: Хероин или кокаин?

АДА: Рекла сам, нећу више! То је дуг, Џозефе!

ЏОЗЕФ: Толики?!

АДА: Камата! Батина коњска камата. Педесет посто.

Пауза.

ЏОЗЕФ: Шта да ти кажем? Ја се, знаш, не дрогирам. Скупо је, а није ни хигијенски.

АДА: (После паузе)
Он ће ме убити!

ЏОЗЕФ: Адријана, о последицама се, обично, мисли унапред.

АДА: Какав си ти то човек?!

ЏОЗЕФ: А ти?

АДА: Плашим се, бато!

*Улази Анџиквар, бесрекорно одевен, са нечим што личи на за-
йаковану слику, не одвећ великог формата.*

СРБО: Донио сам... За госпођу. Да се упознамо. Ја сам...

ЏОЗЕФ: Зар се нисмо, већ, упознали?

- СРБО: То вам је било, онако, офрље. То се не рачуна.
(*Наклони се*)
Србо Заклопача, антиквар.
- ЦОЗЕФ: (*Наклони се, смешећи се*)
Цозеф Мићуновић, доктор економије.
- Рукују се.*
- СРБО: Част ми је!
- ЦОЗЕФ: *Pleasure is mine!*
- СРБО: Госпођице!
(*Наклони се*)
- АДА: (*Клима главом*)
Стронцијум...
- ЦОЗЕФ: Адријана, иди, молим те, зови маму.
- АДА: Манган... арсен...
- ЦОЗЕФ: (*Слегне раменима*)
Не вреди. Није јој добро. Ја ћу.
(*Излази*)
- АДА: (*Резигнирано*)
Он ће ме, вероватно, убити...
- СРБО: Да нијесте снијевали штогођ лошега?
- АДА: (*После њаузе*)
Убиће ме.
- СРБО: Ама, ко, бона?
- АДА: Није важно.
- СРБО: Ама, ко вас смије убит?
- АДА: (*После њаузе*)
Бата Коњ. Не знате ви њих...
- СРБО: А, то? Онда је добро.
- АДА: Добро?! То је теби добро!
- СРБО: Јашта! Ништа лакше, но коња зауздат. Он вама да пријети! Наркоманско једно смеће!
- АДА: Ви... Откуд ви знате...?
- СРБО: И коња и оне његове пандурчине!
- АДА: (*Задивљено*)
Ви, стварно, то можете?
- СРБО: Не био ја Србо Заклопача, антиквар београдски!

АДА: *(Баца му се у заџрљај)*
              Витеже мој!
              (Љуби ђа у оба образа)

Улази Пеџа.

ПЕПА: Адрјана! Господе, Боже, шта је сад то?!

АДА: Стронџијум, мајко!
              (Одјури са сцене)

ПЕПА: Па, то је... Шта је то, забога, господине?!

Србо немоћно слеѓне раменима.

ПЕПА: Извините! Њу тако ухвати понекад... За све је то крив тај Озон!

СРБО: А што је то Озон, госпођо?

ПЕПА: Ех, шта је! Шта ја знам шта је! Неко, тамо, еколошко, антиглобалистичко. Ђаво ће их знати, шта им раде тамо...

СРБО: Млади вам се боре за правду... Не бојте се! Проћи ће их.

ПЕПА: *(Одмахне руком)*
              Ма!... А, ви? Шта сте ми то...?

СРБО: Донио сам. Ево...
              (Одмоћшава харџију, указује се љразан рам)

ПЕПА: *(Са дивљењем)*
              Икона!

МРАК

III КРОКОДИЛИ

Њеџошев радни кабинет.

Њеџош шетња, дуго, по проценијуму, најред – назад, са рукама на леђима. Повремено застијане и замишљено се загледа у правцу љублике. Приђе столу, нађе себи чашу вискија, отпије, настави да хода, па застијане. Обраћа се мало себи, а више љублици.

ЊЕГОШ: Овај свијет је опасан постао!

(Пауза)

Наша Србија ви све више на мочвару наличи... А крокодили унутра. Све мања и мања мочвара, а крокодили велики. Мочвара се смањује, крокодили расту.

(Пауза)

Е неће, вала, ђавољи Мумин Његошу Ристову Мићуновићу посо кварит, да јебе оца!

Што он себе замишљава? Ако је у Босну мога командоват, мисли и у Београд ће! Нећеш, мајчин сине!

(Пауза)

Он ће министра потезат! Имамо ми појаче министре, несоју! Оћеш тријес моји километра да асвалтираш? Може! Само преко Његоша мртва.

(Одлази до стола, искапи свој виски, налије нову чашу, па седне и пребира по харџијама. Пауза)

Добро... Четрнајес пута иљаду... Уграђивање асвалтних слојева... Асвалт-бетон, кречњачки агрегат, петнајес сантима... Четрнајес иљаде пута нула петнајес... Проклети рачун!

(Публици)

Ни у школу ми није ишло!

(Поново гледа љублице)

Бе ли је, сад, тај непревазиђени Џозеф?

ЏОЗЕФ: *(Улазећи)*

Две хиљаде и сто, пута један кома осам, једнако три хиљаде седамсто осамдесет нула нула.

ЊЕГОШ: *(Пише)*

Три иљаде седамсто осамдесет... Па, и ја сам реко! Оли, соколе, попит једну?

ЏОЗЕФ: Знаш да не пијем.

- ЊЕГОШ: Нити да пушиш.
(*Пали себи велику циџару*)
Пушење убива.
- ЦОЗЕФ: Пушење убива онога ко преживи метак.
- ЊЕГОШ: Који метак? Што то рече, сине Цозефе?
- ЦОЗЕФ: Стало ти до тих триес километара, ко да немамо друга посла!
- ЊЕГОШ: За инат не дам! Да вас јебо Мумин, све колко вас има!
Јес чуо?!
- ЦОЗЕФ: Знач га какав је. Заједно сте били у Босни.
- ЊЕГОШ: Босну да ми не помињеш, јел јасно?! То се заборавило.
- ЦОЗЕФ: Мумин није. Мумин ништа не заборавља.
- ЊЕГОШ: Доста више! Његош Ристов Мићуновић није додирљив,
упамти то! Око мене је кинески зид, ђетићу!
(*Пауза*)
Или ти мислиш да ја послове више водит не умијем?
- ЦОЗЕФ: Ништа ја нисам рекао.
- ЊЕГОШ: Речи, ако смијеш, сине врајји!
- ЦОЗЕФ: Ево, рећи ћу. Попео си се на високо, Његоше, па си почео да губиш...
- ЊЕГОШ: Ја не губим! Ја добивам!
- ЦОЗЕФ: ... да губиш везу са стварношћу, Његоше.
- ЊЕГОШ: „Његоше“?! Ти мени – „Његоше“! Јел се тако са оцем разговара, барабо београдска?!
- ЦОЗЕФ: Покушавам да те осветим, драги оче.
- ЊЕГОШ: Ти ћеш мене освешћиват, ђаволе!
(*Публици*)
Чујете ли ви ово?
- ЦОЗЕФ: Заувек су прошле деведесете, оче. Ово је сурово демократско време!
- ЊЕГОШ: Мићуновићи вазда у корак са временом иду! Сјети се, мало, како се звао ђед твој. Александар, Ацо, по краљу оном њиовом, што му у Марсељ пресудише. Но, у корак с временом идући, успио је и курир партизански да постане – мислим, ђед твој, не краљ – па даље, све како следује, до ђенерала... А ја ти носим име највећег сина поносите и независне Црне Горе! Јер сам на свијет доша када је наша Гора Црна о будућности и слободи својој стала размишљават.

(Пауза)

А ти, грдни сине Џозефе – на чије сам школе у Енглеску капитал дао – ти ћеш Мићуновиће у будућност да преведеш. Али, онда када твоје вријеме дође. Не жури! Ово је моји пет минута, сине Џозефе!

(Сиди њиће)

Оли попит мало? Моји пет минута још није истекло, а твој Мумин може да ми... Разумијеш? !

(Искажи чашу)

ЏОЗЕФ: То је твој Мумин, тата, не заборави.

(Пауза)

И твој чувени академик...

ЊЕГОШ: Академик Лазар Србљановић једини је човјек којему ја вјерујем!

ЏОЗЕФ: Антиквар... Увео је Босанца на мала врата и он сад из куће не излази!

ЊЕГОШ: То мајку своју питај, што стално неке иконе купује и неке, шта знам, тамо... Не могу ја да се тијем трицама забављам! Само сам луд што јој паре дајем.

ЏОЗЕФ: Питаћемо академика.

ЊЕГОШ: Остави ти мојега академика на миру! Ти знаш да он, као члан Извршног одбора, има пролаз све до самога дна. Он је мој вјерни чауш, што абере односи и повраћа. Морао сам га академиком начинити. Јер, што би од мојега брљивога другара из младијех годишта било да га нијесам овамо из Црвенке довуко? Био би учитељ тих филозофија неђе у Кањижу... Његошу он захвалност дугује до самога гроба, а и преко њега!

ЏОЗЕФ: Толика захвалност може човеку тешко да падне.

ЊЕГОШ: Немој да ми га тупиш, Џозефе! Јесам ли те зато у Енглеску шиљао, да ти сламу у главу турају? Лазица је мој брат рођени, чујеш?

(Пауза)

Па, некоме, ипак, мораш вјеровати, сине!

МРАК

 IV
 ДЕЦА

Салон. Србо, елегантан и пристиојан, стијоји поред бифеа и сија виски Ади и себи. Ада, у тенисерској ојреми (крајка сукњица, џајшике ијид) седи на њроседу, са рекејом поред себе.

СРБО: *(Рукујући боцом и чашама)*
И тако се, на крају, историја васионе показује као историја пораза бића од стране ништавила: материја, живот, људска раса, све сконча у поразу, у безграничном, имперсоналном, аморалном и неразумљивом пространству...

АДА: Добро, добро... Молим вас, још један виски! Те приче, ипак, не очекујемо од једног антиквара...

СРБО: Двије године филозофије на београдском факсу, молим вас!

(Пауза)

Прије но што сам... Али, то је сад друга прича. Изволите!

(Пружа јој чашу)

Дакле, госпођице драга, добро и зло у стварности не постоје. Само у главама неких људи.

(Пауза)

АДА: Нађен је Бата Коњ.

СРБО: Молим?

АДА: *(Са завереничким смешком)*

Кажем, нађен је.

(Пауза)

У контејнеру, са пререзаним грлом.

СРБО: А ко ви је тај Бато, ако смијем знат?

АДА: Па, Коњ!

СРБО: Не знам вам ја никакова Коња.

АДА: А шта сте, прошли пут...?

СРБО: А, то! То је шега била. Ја сам ви само антиквар један и... пропали студент филозофије.

Улази Пеја, изазовно обучена.

СРБО: *(Уз наклон)*

Госпођо!

- ПЕПА: Где сте ви, господине?
АДА: Пази сад – “где сте”!
СРБО: Лијепо вам стоји та... гардероба.
ПЕПА: Ви сте човек од укуса. Мислите да је добро? И ја мислим.
АДА: Толики шлиц на сукњи! Није ти то више у моди.
ПЕПА: Него је у моди тај твој стронцијум и онај...
АДА: Арсен.
ПЕПА: И тенис.
СРБО: Ево, рећи ћу чега има новoga у нашој понуди.
ПЕПА: Слушајте, господине Србо, она камелија од прошлог пута... Све је вадим из шкатулице и посматрам.
АДА: То се зове камеја.
ПЕПА: Чека те, тамо, твој тенис!
СРБО: Ево, препоручам сљедеће: Стари турски накит из Босне. Једна икона српска, из Хрватске. Кажу ови кустоси, седамнаести вијек. За ваш салон имамо једно лијепо огледало, сребрно, мало вуче на барок...
ПЕПА: Дивно! Дивно! А од посуђа? Не можемо, знате... Гости стално долазе, странци... Из Европе!
АДА: И доносе сумпорхексахлорид, манган и арсен.
ПЕПА: Причаш, причаш, као покварени телефон! Оћеш ти да им забраниш за тај сумпор? Ти узми сумпор, ми ћемо паре. Јел тако, господине Србо?
- Улази Џозеф, у тенисерском комљетићу, са рекејтом.*
- СРБО: *(Уз наклон)*
Господине докторе!
- ЏОЗЕФ: Добар дан.
ПЕПА: Води је на тај тенис! Сумпор, па сумпор...
СРБО: Имамо и посуђа. Један лијепи, сребрни кокер...
ПЕПА: Шта сте рекли?
ЏОЗЕФ: Рекао је: посуда за кувана јаја.
СРБО: Тачно.
ПЕПА: Мој Њего више воли кајгану.
СРБО: Сосијере... Порцулан из Севра...

- ПЕПА: Е, то!
- СРБО: Па неке старе, лијепе, умјетничке српске рукотворине.
- ЏОЗЕФ: Преслице и опанци?
- СРБО: Има и тога. То се на зид качи. И ћилим један, пре-
красан...
- ЏОЗЕФ: Ако сте прави антиквар, господине Заклопача, ви врло
добро знате да српска уметност не постоји.
Хајде, Адријана!
(Крене, ња засијане)
Византијска вера, писменост, иконе, архитектура! Ка-
пама и босански лонац – чија су то јела? Византијска,
наравно! Колачи – турски! Језик – упола турски! Црк-
вено појање – грчко! Севдалинке – турске! Романсе –
мађарске и руске! Патриотске песме – руске! Чак су и
химну Србима компоновали странци! Запитајте се, го-
сподо, да ли српски народ уопште постоји! Идемо, неће
тенис да чека!

Излази са Адријаном. Пауза.

- ПЕПА: *(Слећне раменима)*
Деца!

МРАК

V
КАКВА КРАСНА ТРАНСФОРМАЦИЈА

Кабинет. Његош и Лазица.

ЊЕГОШ: *(Расположен)*

Јеси ли видио! Јеси ли видио, друг мој, како смо га...

ЛАЗИЦА: Кад остариш и стекнеш мало мудрости, схватиш да је живот само процес... И ништа више.

ЊЕГОШ: Увијек си био малчице ретардиран, мој Лазице. Нека ти буде! Сада смо, значи, у томе твојему процесу, Мумина лијепо нафарбали. Тендер је затворен.

ЛАЗИЦА: Знам.

ЊЕГОШ: Онда, знај да је Сомуновић, прије тога, у потајној дискрецији, Муминову понуду... Разумијеш? Отворио, видио понуду – па смо, тако, ми мало нижу цијену лијепо понудили... И тендер је тако затворен.

ЛАЗИЦА: Знам. Званично отварање понуда је за два дана. Размисли још једом!

ЊЕГОШ: А што имам сад размишљават, несрећо?

ЛАЗИЦА: Његоше! Јесам ли ја твој пријатељ?

ЊЕГОШ: Знам, знам... Али ми, опет, нијеси баш много јасан. Или си луд, или си глуп, или непоуздан. А може бит и све троје.

(Пауза)

Ја понајвише вјерујем да си глуп.

ЛАЗИЦА: Кад прођеш све науке и све сумње и сва веровања и разочарања – постане ти, на крају живота, јасно оно што је сваком сељаку јасно од почетка.

ЊЕГОШ: Ја о тендеру – он о сељаку! Чему, онда, јадо, све те твоје филозофије, што сам их плаћо?! У тврдоме повјезу! И твоја усрана Академија, ће сам те на јаде угуро! За који се курац толико истроших, када је, сад, за тебе све то некака магла?!

ЛАЗИЦА: Није! Није магла! И то је, просто, један процес. Само један од начина да се проживи живот.

ЊЕГОШ: На туђ трошак!

(Пауза)

И?

ЛАЗИЦА: И ништа.

ЊЕГОШ: А можда си, ипак, луд.

(Пауза)

И то ме заболе! Ако си луд – буди луд. Мени је само једно важно.

ЛАЗИЦА: Тендер.

ЊЕГОШ: Повјерење, Лазаре!

(Пауза)

А тендер... То би, да кажемо, био тај твој... тај мој процес. Паре мени не значе, више... Него, то ти је, ваљда, тај мој начин да се проћера живот. Опет, боље тендери него твоје шкработине, што су имале само једног-јединог читача. Тебе!

ЛАЗИЦА: Можда су моје књиге бесмислене... Вероватно и јесу. Али, то није важно. Све је то, само, део процеса. Мораш нешто да радиш, не можеш по цео дан да гледаш у зид! То је бесмисленије чак и од писања. И мало досадније. А процес у којем си се ти заглибио, Његоше – ако није досадан, свакако је опасан. Као пријатељ, покушавам да...

ЊЕГОШ: Не вјерујем да си непоуздан... Знамо се сувише дуго. Али, видим да си и луд и глуп. И, шта сад треба? Са тендера да се повучем?

ЛАЗИЦА: Повуци се, Његоше, док је време.

ЊЕГОШ: Ма, јебем вам сто мајки! И теби, и ономе мојему дупглавцу! Да мене није било, сви бисте ви...

Улази Пеја.

ЊЕГОШ: Оћеш и ти да ме нагониш да се повучем? Што је? Што оћеш?

ПЕПА: Паре!

ЊЕГОШ: Што рече, јадна?!

ПЕПА: А шта друго можеш да ми понудиш? Да није...? Боље дај паре, па да те оставим на миру.

ЛАЗИЦА: Пепа, Пепице... Прикочи, мало!

ЊЕГОШ: Живота ми, попила је опет!

ПЕПА: Попила, него шта! Ти ћеш да ми забраниш! Хоћу да се господину антиквару плати. Дугујеш му!

ЊЕГОШ: Слушај, пијана женетино...

ЛАЗИЦА: Чекај, Његоше... Полако.

ПЕПА: Шта је? Оћеш да се бијеш? Могу у зубима да те носим!
Вади паре; смрдљиве, кржаве... Свеједно!

ЛАЗИЦА: Пепа, Пепице...

ЊЕГОШ: Ти си крив, брљотино! Ти си ми га у кућу увео. Јебаћу те у главу блесаву!

ПЕПА: Дођи, јеби мене! Ако можеш!

ЊЕГОШ: Неће ти ово тако проћ, да јебе оца!

ПЕПА: Зашто оца? Рекла сам ти кога.

Ушао је Србо; у фармеркама, чизмама, црној мајици и црној кожној јакни. Сада љовори као Београђанин.

СРБО: Исправно! И ја тако мислим.

ЊЕГОШ: Виђи безобразника! Откуда се ти створи, антиквару јебени?!

СРБО: Тако се не дочекују гости, господине Мићуновићу.

ПЕПА: Нова гардероба? Није лоше!

ЊЕГОШ: Слушај, антиквару један! Да си се изгубио, одма, док нијесам...

СРБО: Имам с тобом мали разговор, Његоше. Или велики. Од тебе зависи. Лазаре, изведи госпођу! Шта чекаш? Оћете ја да вас јебем?!

ЊЕГОШ: Објезбеђење!

СРБО: То твоје обезбеђење може само да те нађе са сломљеним вратом. Сети се како је Мумин радио у Босни!

ПЕПА: Каква красна трансформација, господине!

СРБО: Допада вам се, госпођо? После ћемо о томе. Води је, сад!

ЛАЗИЦА: Добро, добро... Пепице, хајдемо!

ПЕПА: Не! Хоћу да гледам!

ЛАЗИЦА: Боље да изађемо.

ПЕПА: Бежи! Пребићу те!

СРБО: Марш напоље!!!
(Његошу)
А ти? Шта си зинуо?

Лазица и Пепа излазе. Она се, све време, осврће.

СРБО: *(После паузе)*

Да ли ти је позната стара персијска пословица, која гласи: “Живот је оно што ти се дешава, док планираш нешто друго”?

(Крајко зашамњење и одшамњење, што означава проток времена у оквиру исте слике. Сада зашмичемо Србу у мајици како седи за Његошевим писаним столом и налива себи чашу вискија. Јакна је немарно бачена на сто, преко зжужваних домаћинских папира. Његош стоји испред стола, унезверен. Кравајна срозана, ишд.)

СРБО: *(Наливши себи чашу)*

Ти нећеш?

(Пауза)

Његоше, Његоше... Морао сам да глумим будалу да бих ушао у твоју дедињску тврђаву.

(Наљим покрејом “збрише” папире и јакну са стола. Папире се разлеће окол)

Шта бленеш?! То су, сада, само безвредни папири. Испропао си... приглуп. “Србо Заклопача”! Ха, ха, ха! Јеси гледао онај филм? Са Бредом Питом. Кад би ти знао шта је то Троја. То ти је кад оног великог коња унесу у град, а у коњу – диверзанти! То се зове “тројански коњ” или “Србо Заклопача”. Како више волиш.

(Пауза)

Добермани и гориле! Јел знаш ти ко сам ја, будало? Ја сам за тебе Џемс Бонд, лично!

(Побаца остатак папира, скочи и дограби Његоша за гушу)

Разумеш?!

Његош крља.

СРБО: Седи тамо!

(Гурне га према столу и посади на столицу. Ослоњен о сто обема рукама, уноси му се у лице)

Понављам последњи пут! Отићи ћеш сутра у Агенцију и повући ћеш своју понуду са тендера.

ЊЕГОШ: Ја ћу...

СРБО: Ђути, кад ја говорим!

(Удари га надлактицом по лицу)

Ако то не урадиш, сви документи и снимци о твом издајничком деловању у Босни: продаја оружја муслиманима – маскирана караванима хуманитарне помоћи за гладне Србе – па, продаја нафте непријатељу, и тако

даље, сви документи и снимци биће достављени медијима, закључно са снимком где гузиш ону сиротицу у логору. Твој тадашњи... рецимо, пријатељ или партнер, господин Мумин, наредио је да се све снима. За сваки случај. Ниси приметио клинца са камером, који се звао, на пример... “Србо Заклопача“?

(Долива себи виски)

Ти нећеш?

Велика пауза.

ЊЕГОШ: У реду. Повући ћу. Али, хоћу негативе.

СРБО: Какви негативи? То је електроника, будало!

(Смеје се)

Деда је гледао старе кримиће!

(Уозбиљи се)

Нема услова! Мумин те, заувек, држи у шаци, разумеш?

Можеш да послујеш и даље, у оквирима који ти се одреде, под заштитом свога пријатеља, коме ћеш, разуме се, компензовати ту услугу.

(Пауза)

И сматрај да си јевтино прошао!

ЊЕГОШ: Доста! Отићи ћу! Повући ћу! Бјежи сад из моје куће, злотворе!

СРБО: Полако, Његоше... Морао сам добро да се помучим да уђем. Сад ћеш мало да се стрпиш, да би ми видео леђа. Чекам да ми донесеш потврду из Агенције да си повукао понуду. У међувремену, уживаћу мало у гостопримству твога дома.

(Пауза)

Не заборави! Сваки погрешан корак води те на насловне стране. Живели!

МРАК

VI
ТАКО, ВЕЋ НИКАКО!

Салон. На проседу седи Србо, у мајици и фармеркама, бос. Ноге држи на стојчићу. У руци чаша вискија и Њеџошева циџара. Ужива. То појраје.

СРБО: (Публици)
Полако... Мало да уживам!

Поседи још мало. Улази Лазица, нервозан, несмирљив. Србо на њега не обраћа много јажње.

ЛАЗИЦА: Добро! Завршио си посао. И... Шта сад?

СРБО: Знам... Мој животни сан одувек је био да постанем библиотекар...

ЛАЗИЦА: Молим?! Какав, сад, библиотекар!

СРБО: Ево какав: Мала библиотека, никога нема, књиге... Радио тихо свира, кутија нес кафе... Пијуккаш нес кафу, слушаш добар џез и прелиставаш књиге.

(Пауза)

Ти си нека врста интелектуалца, требало би да разумеш.

ЛАЗИЦА: Ти си луд!

СРБО: Па? Библиотекари су, обично, мирни лудаци.

ЛАЗИЦА: Али, ти ниси библиотекар.

СРБО: Знам. Зато сам и опасан.

Пљусне му, мирно, из чаше, виски у лице. Лазица се, без речи, лагано и њемељно, брише марамицом.

СРБО: (Долива себи виски)
И, тако... Уживаш у миру, у дружењу са умним главама прошлих времена... Није ли то лепо, академиче?

ЛАЗИЦА: Слушај! Мумин ти је поручио...

СРБО: Ти мене не слушаш. Ја хоћу да поделим с тобом своје интимне... А, ти...
(Пљусне му, мирно, виски у лице)

ЛАЗИЦА: (Бришући се полако и њемељно)
Мумин је рекао да одмах дођеш, јер...

СРБО: Не могу.

ЛАЗИЦА: Зашто?

СРБО: Чекам Пепу. Обећао сам да је изведем. На једно место. Дотерује се. Жене... Знаш, размишљао сам... Разлог за акцију није потребан. И... шта је то “разлог”? Разлог је сама акција!

(Ошћрије)

Разлог за акцију је, дакле, акција! Каква конклузија, а?

ЛАЗИЦА: Акција је завршена! Мумин те чека!

СРБО: Акција никада није завршена, академиче! Процес би стао. Схваташ?

ЛАЗИЦА: Значи... Пепа. Не разумем!

СРБО: Не размеш? Па, видиш да имам едипов комплекс, коме!

Џозеф лаѓано улази. Засћиаје. Они ѓа још не ћримећују.

ЛАЗИЦА: Али, Мумин је рекао да одмах дођемо. Хоће да нас исплати, човече!

СРБО: Иди, узми и мој део. Донеси!

ЛАЗИЦА: Зашто? Зашто нећеш?

СРБО: Па, лепо ми је овде! Добри људи, виски, цигаре, Пепа...
(Мења ћон)

Уради како ти кажем! Немојте да се играте! Ти знаш које су моје референце.

ЛАЗИЦА: *(Уљледао је Џозефа, који им ћрилази)*

И те иконе, знаш... Купци... Мислим, продавци...

СРБО: Шта лупеташ?! Какви купци и продавци?

(И он ћримећии Џозефа)

Ђе си, Џозефе, брате?

Џозеф хоће да ћрође.

СРБО: Теби говорим!

Џозеф засћиане.

СРБО: Нешто ти није јасно?

ЏОЗЕФ: *(После ћаузе)*

Јасно ми је.

СРБО: Онда, иди и реци татици да пожури с том потврдом! Разумеш?

Џозеф се окрене и ћође.

СРБО: Џозефе!

(Овај сћиане)

Да ли се ти то љутиш?

ЦОЗЕФ: Не. Зашто?

СРБО: Па, што си се, Цозефе, онда, ускурчио? Немој мама да те види таквог, може да јој позли.

(Пауза)

Шта буљиш у мене, кој курац?!

Цозеф се окрене и изађе.

СРБО: Пичкица дедињска!

Ушрчи усїлахирена Ада, њролази њоред Цозефа који је, већ, од-макао, али ѓа и не њримеђује.

АДА: Знала сам! Знала сам! И Бата Коњ и све...

(Пољуби Србу у образ)

Ти си мој витез! Какав антиквар! Сад личиш на човека.

Пољуби ме, шта си се смрзо?!

(Лазници)

А ти, дебели – волиш да гледаш, а?

СРБО: *(Ухвати је за руке и одвоји је од себе)*

Ти си добра девојка, Адријана. Клони се оваквих типова!

АДА: Србо, или како се, већ, зовеш! Зар ти није јасно? Треба да ти нацрташ?

СРБО: Слушај ме! Окрени се и бежи одавде!

Улази доштерана Пеја.

ПЕПА: Сви сте ту! Красно! Хоћемо ли, Србице? Мислиш да сам лепа?

Пауза. Ада је зањањена.

АДА: Убио си ми Бату Коња! Шта сад да радим?! Дабогда вас, све, стронцијум отровао!

(Ишрчи)

ПЕПА: Шта јој је?

СРБО: Идемо, мамице!

ПЕПА: Идемо, драги!

Срба је загрли и изведе је са сцене.

ЛАЗИЦА: Сачувај Боже!

(Крсии се)

Боље да и ја бежим на време!

(Крене)

Стронцијум...

Улазе Цозеф и Њеѓиш. Прејрече му њуи.

ЊЕГОШ: Куд си кренуо, пријатељу?

ЛАЗИЦА: Ти си, Његоше!

ЊЕГОШ: Журиш?

ЛАЗИЦА: Па... Уствари...

ЊЕГОШ: Мумин те чека?

ЛАЗИЦА: Његоше, молим те!
(Хоће да пође)

ЊЕГОШ: (Вади њишићољ)
Сједи!

ЛАЗИЦА: Чекај! Чекај! Све ћу ти објаснити...

ЊЕГОШ: Сједи!

ЛАЗИЦА: Објаснићу! Мораш да ми верујеш, брате!

Џозеф, који му је иза леђа, навуче му њласићну кесу на љлаву и ѡришиће ѓа уз ѡросед. Лазица се коцра и ѓуши. Пре но шићо ће се уѓушићи, Џозеф му скида кесу.

ЏОЗЕФ: Сад почни да објашњаваш!

ЛАЗИЦА: Џозефе! Ти си мој син!

Џозеф му поново навуче кесу. Гушење, копрцање, итд. Скида му кесу. Овај једва долази до даха.

ЊЕГОШ: (Удари ѓа дршком ѡшићоља у љлаву; раскрвари ѓа)
Говори, несоју! Од тебе сам, говно једно, академика начинио!

ЏОЗЕФ: Говори!

ЛАЗИЦА: Нисам, кунем се, Џозефе, сине!

Џозеф крене са кесом.

ЛАЗИЦА: Стани! Мумин је... Шта сам ја могао?! Рекао је да ће ме убити! А ја му верујем. Он је све смислио, и антиквара и све... Шта сам ја ту...? Лепо сам ти рекао, Његоше, да се с Мумином не качиш!

ЊЕГОШ: Хвала ти на савјету.
(Удари ѓа)
А новац, Јудо?!

ЛАЗИЦА: Нисам још ништа примио... кунем се!

Џозеф му сћави кесу на љлаву и држи је док се академик, коначно, не уѓуши. Зашић ѓурне леић с ѡроседа, на ѡод. Седне на ѡросед, узме боцу с вискијем.

ЏОЗЕФ: Оли попит један?

- ЊЕГОШ: Наспи, јуначе!
(Седне на фојџељу, одложи њишићољ на сџочичћ)
Видим, биће човјек од тебе!
- ЏОЗЕФ: (Сиџа)
Хвала! Зар си сумњао, тата?
- ЊЕГОШ: Ма, није то, него, са вама интелектуалцима човјек никад није начисто...
- ЏОЗЕФ: (Пружа му чашу)
Изволи!
- ЊЕГОШ: (Прекрџи се)
Помози, Боже!
(Искаџи)
Џио живот сам га на грбини носио...
- ЏОЗЕФ: Остави, тата, те сентименталности за пензију.
(Оџије)
Имамо посла. Морамо и овога да макнемо, док нам није растурио кућу.
- ЊЕГОШ: (Сиџа себи)
Ваљало би.
- ЏОЗЕФ: Овако! Доћи ће да му даш потврду да си одустао од тендера. Уместо потврде, вадиш пиштољ... Јел тако?
- ЊЕГОШ: (Размишља. Искаџи чашу, џресне је о сџочичћ)
Тако, већ никако!
(Пауза)
Џозефе, моја узданицо!
(Пауза)
А ја сам ти мало уморан... Што ћемо с овијем несојем?
- ЏОЗЕФ: Мирно спавај. Средићу ја.
- ЊЕГОШ: (Крене)
Бог ти добро дао, синко!
- ЏОЗЕФ: (Брзо извади шаржер из њишићоља и џио га је оџац заборавио на сџочичћу и сџави га у џеџ)
Тата, пиштољ!
- ЊЕГОШ: Јес, јес...
(Узме њишићољ и удаљи се лаѓано)
- ЏОЗЕФ: (Вади мобилни џелефон, укуцава број)
Ја сам. Пошаљите чистача!

МРАК

VII
СТВАРИ ПОСТАЈУ ОЗБИЉНЕ

---

*Салон у њолумраку. Сџона ламџа. Џозеф седи на џроседу, чџџа.
Из мрака се џојављују Србо и Пеџа. Још увек не виде Џозефа.*

ПЕПА: (Грли и љуби Србу)
Добар си, дечко... добар. Идемо горе!

СРБО: Полако, мамице, доста је било!

ПЕПА: Није, није!

СРБО: На спавање!

ПЕПА: Нећу да спавам!

СРБО: Чекај! Ко је то, тамо?

Пали се џуна свеџлосџ. Пауза.

СРБО: Мамице! Он чита!

ПЕПА: (Приџрчи, милује сина. Усхићено)
Мили мој Џози, сунце мамино...

ЏОЗЕФ: (Смирено)
Терај курву на спавање! Ствари постају озбиљне.

СРБО: Пази ти дечка!
(Смеје се)

ЏОЗЕФ: (Мирно и озбиљно)
Морамо да разговарамо.

ПЕПА: (Грли Џозефа)
Сине мој слатки!

Џозеф незаинџересовано лисџа књиџу.

СРБО: Чула си, курво. На спавање!

ПЕПА: Пустџи Џозија! Увек је био мало шашав. Дођи, дођи...

СРБО: (Одџурне је)
Марш у кревет!

ПЕПА: Добро, идем! Чекаћу те.
(Одлази, осврћући се)
Чекам...

СРБО: И? Шта је било?

ЏОЗЕФ: (Лаџано склоџи књиџу)
Његош се спрема да те убије.

- СРБО: Његош се спрема...
(Смеје се)
- ЏОЗЕФ: Зар то није природно?
- СРБО: Било би, кад би татица имао муда.
- ЏОЗЕФ: (Усмијаје)
Добро, онда...
- СРБО: (Грубо га враићи на њросед)
Не зајебавај се са мном, мали!

Пауза.

- ЏОЗЕФ: Кад дођеш да узмеш потврду за Мумина, он ће – уместо потврде – да извади пиштољ.
- СРБО: Зашто ми то говориш?
(Гледају се)
- ЏОЗЕФ: (Вади свежањ новчаница)
Овде имаш педесет хиљада. По завршеном послу, добићеш још педесет.
- СРБО: То ти је отац, будало! Јеси ли ти нормалан?
- ЏОЗЕФ: Зашто? Зар то није природна потреба сваког сина?
- СРБО: Не знам... Нисам никада имао оца.
- ЏОЗЕФ: Е, па, ја сам га имао.
- СРБО: Слушај, мали! Немој са мном да се играш. Може много да те кошта.
- ЏОЗЕФ: (И даље смирено)
Паре су праве. А ово је шаржер из његовог пиштоља.
- СРБО: (Смеје се)
Неваљали дечко!
(Узме шаржер)
Лепо спавај!
(Оде за Пейом)

Џозеф узме своју књиџу, њолако је склоици, крене, засиане, намигње њублици.

VIII
ЧАЈ У ПЕТ

Салон. Џозеф на њироседу. Чиџа. Улази њеџа.

ЏОЗЕФ: Ђао, мама!

ПЕПА: Читаш, читаш... Колико је?

ЏОЗЕФ: Пет.

ПЕПА: Време је за чај!

ЏОЗЕФ: Нема чика Лазице.

ПЕПА: Читаш?

ЏОЗЕФ: Ево, види:

(Чиџа)

“Конзервацијом енергије, једна од тих честица у виртуелном пару имаће позитивну енергију а друга негативну. Она са негативном енергијом осуђена је да буде виртуелна честица кратког живота. То је зато што у нормалним околностима праве честице увек имају више позитивне енергије. Зато она мора тражити свог партнера и уништити га. Међутим, гравитационо поље унутар црне рупе толико је снажно да чак и права честица ту може имати негативну енергију.”

ПЕПА: Да, да... И ја тако мислим. А ево и тате!

Долази Њеџош, с циџаром.

ЊЕГОШ: Лијепо, ђецо... Ђе ви је Адица?

ПЕПА: Ево је, мацо, чај носи.

ЊЕГОШ: Јес, вала. Тачно пет.

АДА: *(Улазећи)*

Хибискус!

Ада не носи ниџиџа, ниџи оџонаша ношење џослужавника. Неће биџи ни џаџиџомиме исџијања, ниџи ичеџ сличноџ. Само диџалоџ.

ЏОЗЕФ: Мама, ти волиш хибискус?

Сви су џоседали. седе, без џесџа, и разџоварају.

ЊЕГОШ: То ви је насеље на Петлово брдо. Дјечји вртић, амбуланта.

ПЕПА: Црква!

ЏОЗЕФ: Магистрала.

- АДА: Обећао си да ми опремиш студио за дизајн.
- ЊЕГОШ: То је то.
- АДА: Осећам потребу да будем корисна.
- ПЕПА: Скувала си чај.
- АДА: То је тачно.
- ПЕПА: Јер, без цркве...
- ЏОЗЕФ: *(Говори, не чииа)*
Каснија проучавања такође су довела у сумњу могућност постојања одговарајућег фазног прелаза у раној васиони.
- ЊЕГОШ: Антиквар је донио *вевуд*.
- АДА: Хибискус или зелени чај... Таква дилема садржи принципијелне аспекте.
- ПЕПА: Духовни живот у предграђу има извесних предности, зар не?
- ЊЕГОШ: Лоша одлука...
- ЏОЗЕФ: ... боља је него добра дилема!
- АДА: Бата Коњ је редовно ишао у цркву. Не знам да ли још увек иде.
- ЊЕГОШ: Само, то није било у предграђу!
- ПЕПА: Кажем, без цркве то није...
- ЊЕГОШ: И без инфраструктуре.
- АДА: Дебљина порцелана утиче на укус.
- ПЕПА: И дизајн.
- ЏОЗЕФ: Зашто је прошлост толико различита од будућности, иако су закони физике симетрични у односу на време?
- ЊЕГОШ: Педесет динара за народне кухиње, пута милион – колико је то, Џозефе?
- ПЕПА: Где је то?
- АДА: Постоји само заједница људи, црних, белих, жутих, педера, војника, попова, наркомана, аскета... И ништа више.
- ЊЕГОШ: И педери могу да буду одлични потрошачи!
- АДА: И дизајнери.
- ЏОЗЕФ: Да ли су педери терористи, или су терористи педери?
- ПЕПА: Ми имамо довољно ефикасна и респектабилна средства.

ЊЕГОШ: Да... Ја сам стварности придавао прекомеран значај.

ЏОЗЕФ: То је као микробиологија.

АДА: А долази сушни период.

ПЕПА: У свету обухваћеном грозницом мутације.

ЊЕГОШ: Колико је, ђецо?

ЏОЗЕФ: *(Не љеда, разуме се, ни на какав часовник)*

Пет и четрдесет.

ЊЕГОШ: *(Усџаје)*

То би било то.

МРАК

IX
ДОБРО ОБАВЉЕН ПОСАО

Радни кабинет. Њеџош за писаћим столом. У тамном оделу, с кравајом.

ЊЕГОШ: *(Окрене се џублици)*
 Још се није родио ђетић који ће Њеџоша Ристова Мићуновића да надјебе!
(Пауза. За себе)
 О, Мумине, Мумине! Био си ми као син рођени... Зашто, брате Србине?! Душа ме боли због постелице, грејдера, дренаже и дробљеног агрегата... Али, чекај само, брате Србине, доклен овога антиквара избушим, па ћу за тебе бољег антиквара наћ!

Из мрака се џојављује Србо, у тамном оделу, с кравајом.

СРБО: Време ти је истекло.
 ЊЕГОШ: Чекам.
 СРБО: Јеси ли спреман?
 ЊЕГОШ: На све, јуначе!
 СРБО: За сада, потврду.
(Пауза)
 ЊЕГОШ: Ево ти потврде, злотворе!
(Вади џишићољ)
 СРБО: Шта је то, Њеџоше?
 ЊЕГОШ: А што си мислио?
 СРБО: Да си нешто заборавио.
(Показује му шаржер)
 ЊЕГОШ: Што је, сад, то?!
(Панично џовлачи окидач. Чује се, само: “шкљоц, шкљоц”)
 Џозефе, Јудо! Дабогда ти се душа никад не смирила!

Србо вади џишићољ, исћалује неколико хићаца. Њеџош клоне на столицу.

Пишићољ му исћада из руке и осћаје на столицу. Србо враћа свој џод сако.

Из мрака, иза писаћеџ столице, џојављује се Џозеф, у тамном оделу, с кравајом. Исћићивачки џосмајра џризор.

ЦОЗЕФ: Добро обављен посао.

СРБО: Било ми је задовољство!

ЦОЗЕФ: *Pleasure is mine!*
(Вади свежањ новчаница)
Изволи, поштено си зарадио.

Србо узме новац, њрелисѝа свежањ, сѝавља ѓа у цей, окреће се и одлази лаѓано у дубину.

ЦОЗЕФ: Чекај! И ти мени дугујеш нешто.
(Држи на длану очев ѝишиѝољ и ѝоказује ѓа Срби)

СРБО: (Окрене се, извади шаржер)
Ово? Нек остане код мене. За успомену.

ЦОЗЕФ: Добро. Ево ти још један!

Цозеф великом брзином вади из цейа друѓи шаржер, сѝавља ѓа у очев ѝишиѝољ и, док Србо ѝокушава да извуче свој, сручи у њеѓа чейири мейка.

Србо ѝада, обливен крвљу. Цозеф лаѓано ѝриђе.

ЦОЗЕФ: (Над мрѝвим Србом)
А потврда? Заборавио си?
(Мала ѝауза)
Ја нисам!

“Овери ѓа” једним мейком, саѓне се, узме му новац из цейа. Лаѓано се враћа до ѝсаћеѓ сѝола. Гурне нехајно очев леи, који се сроза на ѝод. Седне за сѝо, лаѓаним ѝокреѝом вади из велике куѝије једну од очевих циѓара, одсече јој врх и сѝокојно заѝали. Повуче неколико димова, одложи циѓару, вади мобилни ѝелефон, бира број.

ЦОЗЕФ: Ја сам. Готово, господине Мумине. Пошаљите чистача.

Одложи ѝелефон и ѝоново узме циѓару. Пуши, уѓодно заваљен у сѝолици.

Свеѝлосѝ се лаѓано ѓаси.

КРАЈ